

NS uudistebulletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1094

02.03.2024 (135)

Michael Kühnen

Teine revolutsioon I köide: Usk ja võitlus

7. osa

Kuid see kõik ei ole eesmärk iseenesest, nagu ka ei ole riiklik eksperdirühm organisatsioon.

Selle eesmärk on teha teatavaks natside põrandaaluse organisatsiooni - NSDAP/AO - olemasolu, tuua natside keelustamise küsimus avalikkuse huviorbiiti ja esitada natsionaalsotsialism kui mõeldav alternatiiv. Kes iganes neid ülesandeid edukalt lahendab, saab Saksa vabadusliikumise kristalliseerunud tuumaks, kõige tugevama põrandaaluse jõu - NSDAP/AO - loomulikuks täienduseks. Juriidilise poliitilise töö alal toimuvad meil pidevad muutused. Paljud organisatsioonid asutatakse, lähevad alla, ühinevad või isegi lagunevad okupatsioonirežiimi poolt. Seega on väga raske anda väljavaadet edasise arengu kohta. Igal revolutsioonilisel liikumisel on kolm arenguetappi:

See liikumine on erakordselt nõrk, kõnetades vaid väikest, juba veendunud toetajate ringi. - Praegu näeb riigikaitse ainult kahte põhjust muretsemiseks:

Võitlejate radikaalsus ja natsionaalsotsialistliku idee plahvatuslik jõud, mis on ikka veel sügavalt juurdunud Saksa rahva alateadvuses.

Liikumisest on saanud võimas, hästi juhitud kaadriorganisatsioon. See on

mõistnud, kuidas juhtida avalikkuse tähelepanu. Juudi ja välismaised ringkonnad on hakanud nägema ohtu ja kutsuvad Saksa riigi julgeolekuasutusi üles tegutsema. - Just selles olukorras on suurim oht. Liikumine ei ole veel võimufaktor, kuid seda nähakse juba kui võimalikku ohtu režiimi korrale. Selles etapis intensiivistuvad ahistamised, keelud ja arreteerimised. Nüüd lööb riigi julgeolek, demokraadid pingutavad oma lihaseid. Ükski organisatsioon riiklikus laagris ei ole veel suutnud sellest arengufaasist kaugemale jõuda, isegi mitte SRP või NPD, mis mõlemad on sellele eesmärgile lähedale jõudnud.

Liikumine on muutunud massiorganisatsiooniks. See on esindatud parlamentides ja selle taga on märkimisväärne osa avalikust arvamusest. - Sellises olukorras muutub äkki süsteemi võitlusstiil. Keeldu on vaevalt, et seda on enam oodata, sest selline meede võib viia plahvatuse, ülestõusu tekkimiseni. Riigivõim püüab nüüd integreerida liikumist, lülitada seda kodanlikku riiki, lühidalt öeldes võtta ära selle revolutsiooniline hoog:

Eesmärgiks on muuta revolutsiooniline liikumine reaktsioonile alluvaks või vähemalt saada selle üle mõju. Otsustav juhtkond, kes on minevikust õppust võtnud, suudab selle katse nurjata, säilitada revolutsioonilise vaimu ja mitte kaotada ajaloolist hetke, mil võimuhaaramine muutub võimalikuks.

Natsionaalsotsialistide tegevusrinne oli jõudnud teise arenguetappi vaid kaheksa kuuga. Seda demonstreeriti 22. juulil 1978 Lentföhrdenis, 40 km kaugusel Hamburgist:

Selleks päevaks olin kutsunud rahvussotsialistid kogu Lääne-Saksamaalt ANSi kesksele kogunemisele Lentföhrdeni restoranis Tannenhof. Meie üleskutsele vastas üle saja seltsimehe, kes tulid esimesele suurele Hitleri mälestuskogunemisele pärast sõda. See oli suurim sellelaadne kogunemine sõjajärgses ajaloos. Üritusel pidi avatama Adolf Hitleri mälestustahvli.

Kuid asjad kujunesid teisiti. Ehkki meeleavaldusel osalejate saabumine toimus peaaegu konspiratiivselt, mis on raske ülesanne iga sellise ulatusega organisatsiooni jaoks, sai politsei teada, kus see toimub. Hoolimata sellest, et see mälestusüritus oli keelatud ainult Hamburgis, kuid mitte Schleswig-Holsteinis, ja hoolimata sellest, et ma muutsin selle ürituse protestiks ürituste keelustamise vastu, otsustasid julgeolekuasutused sekkuda. Kuid politsei sai verised pead. Pärast enam kui 40-minutilist saalilahingut ei registreerinud ANSi tormiväelased, kes olid esimest korda välja saadetud, kui jätta kõrvale enamlaste ja antifaašistide vastu suunatud puhastused, ühtegi ohvrit, kuid politsei teatas 12 vigastatust. Tannenhofi lahing, kuigi politsei lõpuks võitis, oli Action Front'i võit ja minu isiklik triumf, sest ma olin täitnud oma lubaduse, mille ma oma noortele seltsimeestele organisatsiooni asutamisel andsin: "**Saksamaa räägib meist.**"

Rahvusliku ja sotsialistliku võitluse ametiühingute õiguslikul poliitilisel töö on üldstrateegia raames lõppkokkuvõttes kahekordne eesmärk:

Noorte ettevalmistamine ja võitmine tulevaseks natsionaalsotsialistlikuks liikumiseks.

Luuu massiline liikumine valitseva okupatsioonirežiimi kukutamiseks.

Ei ole kahtlust, et SNE ja tema vennasorganisatsioonid täitsid esimest ülesannet sama eeskujulikult kui eespool nimetatud ülesandeid. Kuid võib kahelda, et meil õnnestub luua massiliikumine koos vormimarsside, Hitleri miitingute ja natsikeelu küsimusega. Minu silmis on vastuolu meetodite vahel, mida tuleb kasutada nende kahe eesmärgi saavutamiseks.

Esimene samm - noorte värbamine, vanade võitlejate võitmine, natsikeeld, natsionaalsotsialism jne. - nõudis lähenemist, mida SNE järjekindlalt säilitas igasuguse terrori vastu.

Nüüd tuleb järgida teistsugust taktikat, kuid ilma vanu vorme täielikult hülgamata. Nii nagu Freizeitverein Hansa ülesanne on olnud moodustada kõva tuumik hiljem kavandatava legaalse partei ilmumise jaoks, mis tõstataks riigikaitsele ja ajakirjandusele taaselustuva "neonatsismi" kummituse, nii moodustavad SNE kaadrid hiljem luustiku ja juhtkonna tulevasele massiorganisatsioonile, mille ülesanne on muuta meie liikumine siin riigis poliitiliseks jõuks.

Selline tulevane massiline liikumine peab lähtuma ühest põhitõest:

Inimesed ei ole huvitatud poliitikast ja kindlasti mitte maailmavaatest! Me peame oma tööd sellele orienteerima. Laiad massid on huvitatud ainult oma vahetutest elutingimustest. Selle süsteemi vastu suunatud massiliikumine peab seetõttu olema järgmiste omadustega:

Liikumine peab olema protestiliikumine, mida kannab üldise rahulolematuse laine.

Liikumine peab keskenduma konkreetsele kaebusele, mis on igaühe jaoks tülika või vähemalt väga paljude jaoks isiklikult kogetud probleem, ja väidavad, et suudavad pakkuda lihtsat lahendust, mida igaüks mõistab.

Propaganda peab nii palju tegelema selle ühe probleemiga, et juhtide muud või varasemad tegevused kulgeksid justkui kõrvuti, ilma et neid järgijatele ja liikmetele peale surutaks.

Selle massiorganisatsiooni juhtimine peab jääma kindlalt selle kaadrite kätte.

Kui esimene läbimurre on saavutatud, tuleb propagandistlikult siduda protestimeeleolu ja konkreetne probleem, mille taga on maailmavaade, kuid mitte bolševistliku poliitilise rukki stiilis haamriga! Kuid juhtkond peab tegema selgeks, et saavutatud edu oli võimalik ainult selle idee kindlal alusel ja et sellele saab edasi ehitada. Ja see peab nüüd halastamatult eemaldama liikumise ridadest kõik need, kes sellele vastu seisavad. Neid ei tule palju, edukat liikumist ei jäeta. Edukas on õige. Loomulikult võib seda taktikat korrata nii tihti kui tahetakse, kui kaadrid on usaldusväärsed ja hästi koolitatud. Kordamise korral on soovitatav ainult juhte vahetada ja võib-olla ka teemat vahetada.

Niipalju siis õiguslikust poliitilisest tööst. Täna võime rõõmuga tõdeda, et kakskümmend aastat pärast SRP keelustamist on taas olemas revolutsiooniline liikumine, mille pooltel on noored, kes moodustavad kaadrid revolutsiooni jaoks paremalt poolt. See oli võimalik ainult tänu vanemate seltsimeeste lojaalsusele, kes hooldasid tuld ja ei lasknud lipul uppuda. Tänu neile ei ole Saksa vabadusliikumine surnud ja tänu neile on tekkinud põlvkondade vaheline liit. Kõigi nende vanade võitlejate esindajana, kelle au tähendab lojaalsust, nimetan kolm isiksust, kes võivad kunagi olla eeskujuks meile, noortele revolutsionääridele:

Seltsimees **Erwin Schönborn**, endine RADi juht ja tänane Kampfbund Deutscher Soldaten (KDS) esimees, kes on sõja lõpust saadik võitnud väsimatu innuga ja pühendumisega saksa sõduri au eest ja ajaloolise tõe eest gaasitamispettuse kohta, on alati näidanud erilist mõistmist noore põlvkonna suhtes ja on eriti palju toetanud Aktionsfront Nationaler Sozialisten'i tööd. KDS-i ja ANS-i vaheline liit on alati olnud näide vanaisade ja lapselaste vahelisest liidust, mida me vajame Saksamaa vabastamiseks.

Seltsimees **Thies Christophersen**, Kodanike ja Põllumeeste Algatuse esimees ja Saksa põllumeeste eestkõnelejaks määratud suure talupojajuhhi Claus Heimi poliitilise pärija ja testamenditäitja, on oma raamatuga "Auschwitzi vale" andnud surmahoobi võitjate propagandavaledele. Ta kirjeldab oma kogemustest lähtudes lihtsate sõnadega tingimusi Auschwitz koonduslaagris, nagu need tegelikult olid. Selle väikese raamatuga saavutas ta rohkem kui paljud paksud raamatud, mis on avaldatud riiklike kirjastuste poolt:

See on pannud mõtlema paljusid inimesi nii kodus kui ka välismaal, inimesi, kes täna tunnistavad endale, et neile on valetatud ja neid on petetud. Aga meie, tänased noored, võime uhkusega viidata nende isade saavutustele, kes ei olnud kurjategijad.

Seltsimees **Manfred Röder**, Saksa kodanikualgatuse esimees ja Saksa Reichstagi

esimees, on ühelt poolt eeskujuliku julguse ja pühendumusega viinud varajased natsionaalsotsialistid ja patrioodid tänavale - välja tuttavatest ringkondadest ja igavestest tagatubadest. Teisest küljest näitas ta meile julgete ülestunnistuste teed ja massiteabevahendite õiget kasutamist. Teda sundis pagulusse riik, kus kõigil on lubatud oma arvamust avaldada - välja arvatud saksa patriootidel.

Te olete osutanud silmapaistvaid teeneid Saksamaa vabastamisel!

PÕRANDAALUNE VÕITLUS

Natsionaalsotsialistliku Saksa Tööliste Partei ajalugu ei lõppenud selle laialisaatmisega, mille võitjad 1945. aastal sellele peale sundisid. Kuni 1946. aastani võitlesid okupatsioonivõimude vastu üksikud, enamasti HJ-st alguse saanud Werewolffi rühmitused. Eksiilis, peamiselt Lõuna-Ameerikas, organiseerisid Hitleri järgijad end ümber ja moodustasid salajasi organisatsioone (nt legendaarne "Endiste SS-i liikmete organisatsioon", **ODESSA**).

1948. aastal avastati salajased põrandaalused organisatsioonid Sudeedimaal ja Ostmarkis; rühmitus Austrias oli töötanud väga edukalt. Tagasipöördujate seas võeti sihikule vanad parteikaaslased, kes vandusid "Mein Kampf" ja saadeti seejärel demokraatlikesse erakondadesse, kus mõned neist olid kõrgetel ametikohtadel. Kõik need rühmad elasid lootuses, et võidutsejate vahel tuleb sõda, kus neid kasutatakse taas buldoosina bolševismi vastu ja Kolmas Reich võib taas tõusta. Külma sõda ja aatomitasakaal purustasid need lootused ja koos sellega lagunesid ka esimesed natside põrandaalused organisatsioonid, millest me teame vaevalt et rohkem üksikasju.

1949. aastal algas uus algus. Nüüdsest alates ei olnud enam tegemist Kolmanda Reichi taastamisega, vaid neljanda Reichi ülesehitamisega. Tekkis SRP, võttis suure hoo sisse ja keelustati. Juba siis pooldasid kaugeleulatuvad SRP võitlejad põrandaaluse organisatsiooni loomist ja 1950. aastatel moodustati tõepoolest kaks sellist rühmitust:

Mõned üritasid Sotsialistlikku Reichsparteid koos hoida maa all - need pingutused kukkusid kuus kuud hiljem läbi. Teised otsustasid üritada infiltreeruda süsteemi. Selle katse eest vastutas endine Reichspropagandaministeeriumi riigisekretär **Dr Naumann**, keda natsionaalsotsialistid tol ajal laialdaselt tunnustasid. Dr. Naumannilt läksid niidid Goebbelsi adjutandi **von Oveni kaudu** Lõuna-Ameerika eksiilis viibivatele natsistlikele juhtidele. Sellest nn "**Gauleiteri ringist**" - ajakirjandus nimetas seda hiljem nii, sest selles osales suur hulk elusolevaid endisi Gauleidereid - sai kõige paremini organiseeritud ja esialgu ka kõige edukam natside vastupanuorganisatsioon.

Natsionaalsotsialistid imbusid kõikidesse demokraatlikesse erakondadesse, ametiühingutesse ja riigiaparaatidesse. Peamine rünnak oli siiski FDP vastu, mis oli sel ajal veel natsionalistlikult meelestatud, ja just siin saavutasid nad oma suurima edu:

Natsionaalsotsialistid pääsesid Bundestagisse FDP liidumaa nimekirjade kaudu - viimane neist oli Bundestagi liige kuni oma surmani 1960. aastate keskel. 14.01.53 teatasid Briti ülemkomissar Bonnias ja välisministeerium Londonis ametlikus teatises, et terve grupp endisi juhtivaid natsionaalsotsialiste, kes kavatsesid mingil ajal Lääne-Saksamaal võimu haarata, on vahi all. Nende hulgas oli ka **dr Werner Naumann**, endine riigisekretär Goebbelsi ministeeriumis, kes oli Hitleri testamendis nimetatud propagandaministriks. Teised olid endised Gauleiters, kõrgemad parteiametnikud ja ka mõned endised HJ juhid.

Vahistamistele eelnes, eriti Alam-Saksi ja Nordrhein-Westfaleni liidumaal, Gauleiterkreiside erakordselt edukas töö. Sealses FDP-s oli kogunenud NSDAP endiste funktsionäride hulk, mis ületas kaugelt tavapärast. NRW Gauleiterkreis'i juht, endine Reichsnoortejuhatuse liige **Wilke** oli jõudnud FDP parlamendifraktsiooni juhiks ja 1953. aastal oli Nordrhein-Westfaleni FDP juhtkonnas 15 NSDAP prominentset liiget, nende hulgas seitse SS- ja neli HJ-juhti.

Alam-Saksi liidumaal avastati, et FDP haridusminister kuulus valenime all valitsuskabinetti ja et ta oli Naumanni organisatsiooni liige. Vaatamata 1953. aastal toimunud Gauleiteri ringi paljastamisele ei olnud see katse asjata:

Mitmed seltsimehed pääsesid avastamisest ja natsionaalsotsialistid on endiselt mõnel tähtsal positsioonil parteides ja riigiaparaadis. Mõni, muidu arusaamatu abi tänasele põrandaalusele liikumisele oleks mõeldamatu ilma tollaegse tegevuseta. Kuid ka siin toimub järk-järgult põlvkonnavaetus, mis teeb NSDAP/AO ülesandeks kasutada nüüd ise "magajaid" - s.t. tundmatuid seltsimehi, kes peaksid end parteides ja riigiaparaadis üles töötama ja keda õigeaegselt äratatakse, s.t. kasutatakse natsionaalsotsialistliku revolutsiooni jaoks.

